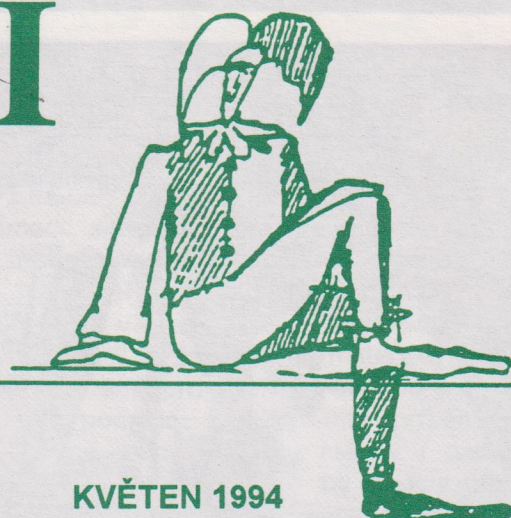

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 4

ZPRAVODAJ III. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO DIVADLA

KVĚTEN 1994

Nacházíme se v kadlubu, kde se vše teprve vaří.

Chvilé včerejšího odpoledního volna, kdy většina divadelníků odejela na prohlídku židovského hřbitova, byla příležitostí požádat o rozhovor předsedu poroty, pana prof. Císaře.

– *Jak hodnotíte vývoj divadla u nás od listopadu 1989?*

Já ho vidím jako veliku otázku, dokonce velký problém. Situace je daleko složitější, než si asi všichni dovedeme představit. Divadelní situace se změnila ve všech parametrech. Samozřejmě, nám teď vystoupily do popředí záležitosti týkající se organizace, financí, provozu. Myslím si, že problém je neskonale hlubší. Někdy mě z toho skoro až jímá hrůza, co všechno to bude pro divadlo znamenat. Nic si nenamlouvejme, statistikové počítají se zhruba pětiprocentním trvalým systematickým zájmem obyvatelstva o divadlo. Nedávno jsem měl v ruce další výzkum, který se obrátil na mladší generace lidí ve věku od 15-ti do 29 let s otázkou o jejich nejoblíbenějších aktivitách a činnostech ve volném čase. Položili jim 24 otázek a na posledním místě skončilo právě divadlo. Já samozřejmě nepřeceňuji statistiku ani podobné výzkumy, vždycky mají své meze a jednostrannosti, ale o něčem tyto údaje svědčí. To nepochybně souvisí s tím, o čem divadlo budeme hrát, o čem ho budeme dělat. Ne, že bych věštil zkázu divadla, myslím si, že v něčem divadlo vždycky přežije. Jde jen o to, že to bude dlouhý proces, než se zase objeví možnosti a šance divadla a než si divadlo vydobyde větší či závažnější prostor. Závažnější v tom smyslu, že bude znamenat víc, než asi pro většinu obyvatelstva dnes znamená. U mladších, příznám se, mě to straší nejvíc. Ještě zřejmě zažijeme spoustu bolestného a bude to dlouho trvat, než vývoj vykrytalizuje v podobu, která divadlu dá důraznější akcent v celospolečenském dění.

– *Profesionální divadlo má asi stejné problémy jako amatérské v dramaturgii, v otázkách o čem a jak hrát.*

O tom by se dalo hovořit dlouho. My jsme vlastně už od doby vzniku novodobého českého divadla stavěli jeho existenci trvale na řadě jiných funkcí, včetně politických a ideologických. Vlastně jsme vždycky hráli o něčem. O něčem jsme přesvědčovali, proti něčemu jsme bojovali, za něco jsme se stavěli, něco jsme hájili. Toto trvalo až do onoho 89. roku vlastně nepřetržitě. Období, kdy se věci rovnaly a divadlo mohlo začít sloužit sobě samému a vyvíjet se ze sebe, bylo minimálně. Zhruba to bylo pouze deset let první republiky, od poloviny dvacátých do poloviny třicátých let. Už tehdy F.X.Šalda napsal Národnímu divadlu, že skončila buditelská doba českého divadla a že už to nadále vyhraje

jenom uměním. Dnes tedy skončila doba, kdy divadlo působilo ve službách někoho vůči něčemu. Zároveň k nám začaly proudit věci, které se vyvinuly na Západě, což celkovou situaci, nejen v divadle, ještě značně komplikuje. Dosud jsme se nevyrovnali s tím, že už nejsme buditelé, a už máme na krku něco jako postmodernismus. To znamená dobu, která už ani smysl toho, co v umění je, nevyžaduje. Raději ale místo označení postmodernismus užívám pojmu dekompozice. Vzniká tak situace, kdy vše je posunuto do vědomí recipientů a každý si z nabízeného vybere, co chce. Čili závaznost toho, kdo jakési sdělení předává vůči jeho smyslu, není žádná. Znamená to, že zřejmě už nám nikdo nebude chodit do divadla pro nějaké velké politické ideje. Musíme si také přiznat, že na tento vývoj zatím nereagujeme věcně, dělně, ale hlavně v profesionálním divadle je to spíš stresová traumatická, šokující, často hysterizující situace ze stavu, kdy nejsou peníze, řada divadel má problémy a některá už zanikla. Nejde tedy jen o to najít hru, která by lidi zajímala, ale celkové kontexty - co dál - jsou daleko složitější. Jistě právě proto, že se zrovna nacházíme v kadlubu, kde se vše teprve vaří.

pokračování rozhovoru na předposlední straně.

Divadelní studio DK Šumperk Jean Paul Bréal – VELKÁ MELA

Kolektiv šumperského divadelního studia připravil v režii Stanislava Wanieka inscenaci hry J.P.Bréala Velká mela. Z hlediska soudobého společenského dění je volba tohoto titulu bezesporu výborná, neboť textová předloha nabízí obraz chování lidí v proměnlivých společensko-politických formacích, nadto obsahuje zajímavý objektivizující pohled prostřednictvím postavy Četníka Césara. Jistou premisu přináší i žánr, v němž je napsána, t.j. žánr tragikomedie. Nepominutelným vkladem inscenátorů je potřebné rozsáhlé krácení poměrně dlouhého textu.

Uvedená pozitiva se souboru nepodařilo zúročit v inscenačním výsledku. Ten je poněkud problematický. Nejspíše jsou toho příčinou dvě věci. Tou první je skutečnost, že dramatické situace hry nejsou budovány zevnitř, z dramatických střetů postav, nýbrž prostředky vnějškového charakteru. Nadto je jejich stavba rozměňována hudebními podkresy. Některé ze situací jsou totiž v místech svých vyvrcholení zahlušeny hudbou. Příliš výhodnými nejsou ani předěly, řešené tmou. Bylo by jistě výhodnější, kdyby jedna situace byla zřetelně a viditelně ukončena dramatickým jednáním a následná stejně zřetelně započata. Díky způsobu, jakým jsou v inscenaci dramatické situace budovány, dochází k tomu, že představení retarduje.

Druhá věc, která podvazuje dosažení zdařilejšího inscenačního výsledku, je stylová různorodost použitých prostředků. Týká se to prostředků hereckého výrazu (byli jsme svědky dialogu, který je žánrově z frašky, vedle toho hned rvačky v jiném stylu); použité hudby, rekvizit aj..

Scénografie je budována náznakově za použití realisticky vyhlížejících věcí. Hrací prostor není však v inscenaci blíže pojmenován a ani organizován. Scéna je tak v tomto smyslu indiferentní. Zdá se, že šlo o snahu vytvořit jakési velké plátno, které používá kde co, a zabývá se vším možným, jenom ne tím

nejpodstatnějším - aby šlo sdělení k divákům přes herce. Je to především věc režie, včetně důsledné práce režiséra s herci. Prostředky, jichž je v inscenaci použito, poukazují na obligátní

recept netvořivých praktik režie na některých profesionálních scénách: když se něco nedaří, co je v prvním plánu, upozadíme to, ztlumíme světla, podkreslíme to hudbou.

Cesty amatérského divadla vedou však jinudy, jinak by nemohlo být hodno svého označení v jeho pravém smyslu.

Divadelní klub JIRÁSEK Česká Lípa Ladislav Smoček – PODIVNÉ ODPOLEDNE DR. ZVONKA BURKEHO

Příjemné znovuobjevení věhlasného souboru z České Lípy na přehlídkových jevištích se uskutečnilo prostřednictvím inscenace, dnes již téměř klasické hry Ladislava Smočka Podivné odpoledne Dr. Zvonka Burkeho. Dramaturgická úprava hry, jejíž režie se ujal Miroslav Kolář, je neobvyklá a razantní. Vychází z hrůzné premisy, že to, co donedávna vypadalo jako absurdní, je dnes tvrdou realitou, a k tomu ještě realitou, k níž jsme lhostejní. Není pak náhodné, že životem okouzlený Burke, s věčně naivním úžasem ve tváři, dochází v českolipské inscenaci k proměně. Jeho vize přestávají být nepříjemnými náhodami, vedoucími k usmrcení postav v jeho okolí, ale stávají se chtěnými vraždami. Proměna se uděje i v závěru hry, kdy inscenátoři nenechají Burkeho odejít z bytu, nýbrž nechají Václavem a Svatavou jeho bezvládné tělo, ležící na stole, překryt ubrusem, aby si na něm mohli společně pochutnat na uvařených slepici. S těmito posuny souvisí škrty v textu. Zvláště se to týká replik Václava v závěru hry.

Českolipská inscenace je vedena velice invenčně a

nepopře osobitou poetiku tohoto souboru. Vrcholí brilantními scénami ukládání mrtvol - obětí Burkeho vizí - do skříně. Uložení Tichého je natolik originální, že se hned tak nemůže vytrátit z paměti. Pro svou objemnost je Tichý uložen do ležící skříně jako do rakve, poté je skříní, i se vzpříčeným Tichým mezi jejími půdami, postavena do své původní polohy.

Tady inscenace kulminuje, odtud také pramení její největší problém. Po této scéně se již nepodaří inscenaci dále gradovat.

Scénografie je hrou natolik předurčena, že nelze než tomuto předurčení dostát. To se také znamenitě podařilo scénografce Kateřině Baranowské. Její výprava je pojednána tak, že působí jakoby srostlá se schopnostmi vloženými do dramatických postav.

Herecky disponovaný kolektiv souboru předvedl dobrou práci, kterou korunuje výkon Ladislava Klapy v roli Burkeho.

Českolipské provedení Smočkovy hry je bezesporu výrazným příspěvkem k jejich inscenační tradici.

Divadlo A. Jiráka Úpice - Jednota divadelních ochotníků

Carlo Goldoni - Poprask na laguně

Soubor Divadla A. Jiráka z Úpice uvedl v režii Josefa Strnada komedii Carla Goldoniho Poprask na laguně. Volba hry byla šťastná, jak co do žánru, tak co do obsazení, které zaměstnalo početný a věkově rozrůzněný soubor. Ovšem inscenovat tuto svěží klasickou komedii slavného italského dramatika není právě lehký úkol vzhledem k početnosti dramatických postav i k řadě ensemblových scén. Ve scéně komplexně, účelně a vtipně řešené, i když prostorově menší, než má soubor k dispozici na mateřské scéně, s rychlými přestavbami, provázenými vtipnou hudební kulisou, se režii podařilo sdělit členitý příběh hry čitelně a přehledně. Nápaditě byly řešeny i pánské kostýmy, méně už dámské, které by snesly větší individualizaci. Soubor hraje s chutí a temperamentem k radosti přítomného obecnstva. Pro další práci souboru by bylo třeba vytvořit podmínky pro zdokonalování práce s hlasem, pro gestickou charakteristiku dramatických postav i pro přesnější časování jednotlivých úseků ensemblových scén.

Čtenáře Zpravodaje tímto upozorňujeme, že následujících šest stran je dílem novinářů, účastníků kursu Publicus, kteří včerejší den věnovali pobytu na přehlídce.

DERNIÉRA

První a poslední číslo věstníku mapujícího
(manipulujícího) třetí Divadelní Třebíč

ANKETA: Víte co právě probíhá v Třebíči?

J.Ždímalová, prodavačka 42 let: "Ano, divadelní festival."

P.Bartáková, duchodkyně, 68 let: "Samozejmě, plavecké závody veteránů. Sami jsme se jich s manželem a tomu je už 81 let, zúčastnili."

Kokršpaněl Terry, norník, 8 let: "Haff, - přeloženo - co vám naposledy tudy proběhla psice Máňa."

K. Šourková, majitelka Terryho, psychoanalytička 29 let: "Neberte ho vážně, on je tak trochu šteklej"

L. Poláčková, studentka, 17 let: "Jó, Divadelní Třebíč a pak také senióri na bazéně. Já jdu zpívat Vítání občánků."

D. Mezina, toho času pod parou, inteligence 7 let: "Hovno, dejte mě pokoj nebo vám dám do držky, heil Hitler."

Zahraniční turista, Austria, 52 let: "Nein, Ich verstehe nicht. Brauche kein Czech."

J. Konvalinka, invalidní duchodce, 67 let: "Eéééé, hlasitěji prosím, divadlo? Jó, ochotničil jsem za mlada."

A.Veselý, duchovní církve husitské, 42 let: "Nevím, vlastně ano, Divadelní Třebíč znám. Myslel jsem, že chcete něco jiného."

Neznámý cyklista: " Je mi líto, mám špatné brzdy..."

B. Basiková, duchodkyně, 62 let: "To vás posílají od Vizírů? Syčáku, skvrny mám na prádle dodnes."

E. Fišlová, prodavačka textilu, 19 let: "Nevím".

KONEC ZVONEC

Na jevišti právě tlačil hekající herec s teatrálním gestem imaginární mrtvolu do kufru, aby vzápětí zjistil, že se mu tam nevejde a snažil se jí proto schovat do umyvadla, když jsem vyšel z divadla ven. Poslední, co jsem zaslechl zevnitř byl hromadný výbuch smichu. Tam, venku na náměstí, zněl naopak z jednoho okna pláč. Vitr si pohrával s mraky shrnující je před sebou jako opomu při derniéře, kulisy tvořily oprýskané zdi domů a lidé v dálce vypadali jako dřevěné loutky řízené odněkud seshora. Někdo neviditelný s nimi právě rozehrál svůj divadelní kus. Své role dostali všichni. Vojáci, kteří se opile motali před hospodou, podivný chlapík, který o kus dál v temném zákoutí močil i neúnavní milenci, kterým "to" děti z protějších dveří stopovali na hodinkách. Pak náhle zvonec na kostele odbyl konec. Z Národního domu se vyvalil dav lidí, novopečený kompars. Herci, kteří ani netušili, do čeho to vlastně jdou. Nestačil jsem ani zatleskat. Jedno představení skončilo a jiné právě začalo.

ZEPTALI JSME SE:

Václava Müllera, předsedy výboru SČDO v Brně
Jak tipujete jako host festivalu kandidáta na ocenění letošní Divadelní Třebíče?

"Myslím si, že největší šance má divadelní spolek TYL z Rakovníka, který uvedl hru Michaela Ramlose nazvanou Čtvrté přikázání. Představení zasáhlo citově i rozumově přítomné obecnost, a to nejen proto, že je to aktuální téma a příspěvek k roku

Rodiny vyhlášeného letos OSN. Hra se zabývala čtvrtým přikázáním - cti otce i matku svou - ale ve specifické formě. Poukazovala na působení rozkladu rodiny na vyrůstající dítě. Soubor však musel navázat naprosto těsný kontakt s diváky, už jen proto, že používal loutek a to není možné při každém představení. Co bylo zpracováno zcela originálně, bylo vyjádření pocitů dítěte pomocí barevných světél.

ZEPTALI JSME SE

Majky Kotisové,
dramaturgyně a režisérky divadélka Jen Tak Okresní knihovny v Karlových Varech
Co Vám přináší možnost zúčastnit se divadelních přehlídek typu trebičské?

"Pro mě samotnou a i pro soubor to má hned několik kladných stránek. Jde nám nejen o hraní, ale máme tak možnost setkat se s dalšími divadelníky a nadšenci, kteří hrají pro své vlastní potěšení. Vyměňujeme si navzájem své poznatky, což má i výchovný účel. A je to vždycky krásné potkat podobné blázny, kteří dělají něco jenom pro radost. Mimoto si s nimi můžeme domluvit možnost hostování. Pomáhá nám to tak vlastně zviditelňovat se.

Divadelní Třebíč statisticky:

100, 25l, 200ks, 2, 200, 412, 11, 10, 46, 12, 1 tzn: piv, fernetů, kávy, řad, sedadel, souborů, schodů, cigaret, sponzorů, devadesátic.

**Divadelní abeceda Lud'ka Jiříka, žhavého kandidáta na
jedno z předních ocenění třetí Divadelní Třebíče
(Praha, soubor Minaret, hra Lekce)**

- A** - alkohol - Zásadně neslučitelné!
- B** - bestseller - Dobrá věc, když se to najde a zpracuje.
- C** - cena, ocenění - Potěší, samozřejmě.
- D** - derniéra - Smutná věc, ale holt nutná
- E** - ego - Používá se.
- F** - finance - Nutné!!!
- G** - gáže - Ne vždy nutná...
- H** - host - Je to příjemná věc, když hostuji
- CH** - charakter - Potřebný při tvorbě postavy.
- I** - inspirace - Velice potřebná pro rozvoj herce.
- J** - jeviště - Vymezený prostor hereckého života
- K** - kritika - Kupodivu ta záporná je vždy lepší, alespoň pro mě. Bohužel fundovaných kritiků je stále ještě málo.
- L** - láska - Mocná čarodějka i divadle. Milostné vztahy v souboru bohužel dost škodí.
- M** - maska - Každý herec si jí nasazuje...
- N** - nápověda - Dost často k nepoužití, ale potřebná věc. Dává ti to jistotu, ale často se stává, že když jí potřebuješ, stejně jí neslyšíš... a naopak.
- O** - opona - Většinu představení hrajeme bez opony.
- P** - představitost - Potřebná, nutná, bez ní se divadlo nedá dělat.
- R** - role - Přijdu domů, vytáhnu roli...když je nějaká. Snažím se k ní přijít, najít si svou vlastní cestu. Většinou jsem neměl možnost si role vybírat.
- S** - smích - Dalo by se říci, droga...
- T** - tragédie - Pro mě spojená poněkud paradoxně se smíchem, alespoň v Excelsioru, ve kterém jsem hrál přes dvacet let. Samozřejmě to platí i pro nynější angažmá v Minaretu. jsou to pro mě klasické protipóly, spojené nádobí...To co je tragické, totiž může vypadat velmi komicky... a naopak.
- U** - úspěch - Hnací motor.
- V** - veselí - Platí totéž, co pro smích.
- W** - Werich - Učitel! Stále se učím, i když jsem totéž četl třeba desetkrát.
- Z** - známosti - Velmi důležité. Zvlášť v divadle současné doby. Možno dát rovnítko se slovem sponzoři.
- Ž** - život - Brát ho takový jaký je. To je celá filozofie, věda, potažmo civilizace (vedle sedící přítel Pavel Hurych dodává - to je přesně to, co mi říkal včera ve dvě hodiny ráno...) Připravil: Sandy, Peřý

Hlas z auditoria

- Ta otevřená skříň plná buchet mi připomněla reklamu na Vitanu

Jan Císař k Poprasku na laguně

- Řeknu pár slov toho, co si o tom myslím...
- Meleme z posledního, ale budeme se snažit mlít kvalitně...

Jarmila Černíková - Drobná k Poprasku na laguně

- Žádný ctihodný kmet! Ale zralejší člen souboru...
- Divadlo je od slova dívat se, nikoli - divit se
- To víte, italské slunce to nebylo, ale vytvořte italské slunce..
- Všichni byli šlágfertig - to je takové hezké české slovo
- Vy jste krásnej mužskej (na Toffola, Ivana Pospíšila), já jsem čtyřiašedesátiletá baba, já si to můžu dovolit
- To co děláte s hlasivkami je trestuhodné (k Titovi Nane, Pavlu Machovi)
- Jste mladej, jste pěknej, nemusíte se převtělovat do Quasimoda, zvoníka od Matky Boží... (k nezjistitelnému členu souboru)
- Vypadá to na dobrou práci se souborem, i když nevím, třeba je to vyhnaný práškama...

Petr Kolínský k Poprasku na laguně

- Ani jsem nevěděl, že takhle lze zakončit pumpky...

Time 1.34 - nejvyšší čas jít si lehnout...

Redakce Všem svým čtenářům děkuje za trpělivost, s níž tento plátek dočetli až sem, dále děkujeme vedení SPŠ Otmarova ulice za laskavé poskytnutí technického zázemí tedy počítačů, tiskárny a dalšího

Sandy děkuje Pettemu, Pette Sandymu, oba Peřymu a Magdě, která také děkuje Janě, jež neopomenula poděkovat své kolegyni anketářce Daně, a navíc všichni děkují domácí firmě ZON za obzvlášť osvěžující a obzvlášť zdravotní nápoje, které po půlnoci zvlášť bodnou a dále děkujeme jgsiupdtgisDPfoiu.... Dobrou....

Vyřešení tajenky nám laskavě neposílejte, díky laskavosti sponzorů si ho můžete...nechat.

Pucholt, Landovský, Hrzán, Polívka a my druzí...

Neměl placku a tudíž byl podezřelý. Dali jsme se do řeči a já zjistil, že Edvard Kolář, v současnosti herec na volné noze je přímo chodící studnicí znalostí nastudování Smočkova Zvonka Burkeho. Zažil ho ve zpracování různých režisérů a herců. Dokonce viděl i Polívkovo zpracování v rámci absolovenstské práce na JAMU. Tudíž se přímo nabízela možnost detailního porovnávání včerejších hereckých výkonů souboru Jirásek s hvězdami Činoherního klubu, či jiných scén, kde byl "Zvonek" uváděn.

"Na Hrzánovu Outěchovou asi dodnes nikdo nemá, stejně tak skvělý byl Václav Pavla Landovského, takový ten hromotluk, Hordubal, který umí tak akorát mlátit pěstí do stolu. V televizní verzi se to Poloczekovi taky povedlo, tady si myslím, že to Jiráskům trochu ujelo. Měli spoustu svých nápadů, něco vynechali, například skládačku ve skříni. Kdysi jsem to viděl v podání Bolka na JAMU, kde se v jednu chvíli do té skříně naskládají všichni. Opravdu! Nebo neuvěřitelný výkon Jirky Hrzána v Činohráku, kdy ho trochu z nouze oblíkli do ženských šatů a pak se při obsazování této postavy stalo pravidlem, že jí vždycky hraje chlap. Tenkrát vedle mě seděl pan Hrušínský, a to bylo přímo vidět jak se drží, aby se nezačal válet směchy jako my ostatní, kteří jsme málem leželi na podlaze! Víte, já bych mohl Smočka vidět třeba stokrát. (zatím sedmkrát...) Někdy ho užívám jako kvalitní protistresový lék. Na odreagování, načerpání nových sil... Zdálo by se, že je těžké něco nového vymyslet, ale přiznám se dnešní výkon Karla Bělohubého v roli tichého Tichého mě velmi příjemně překvapil. Byl přesně takový, jaký měl být, nemělo to chybu. Kamenem úrazu je skoro vždy postava Burkeho - to by měl být obrovský svéráz, zdravě vyšinutý chlap,

takový boží člověk. A na něm pak hraje i kostým, takové nějaké příjemné, obnošené šaty, které na vás dejchnou domovinou. To musíte přímo nasát do sebe, jak on otevře to okno a..."

Mluvit o Zvonkovi Burkem, který možná dříme v každém z nás, i o dalších postavičkách jedinečné Smočkovy absurdity by se dalo mluvit ještě dlouho, ale v sále začal rozborový seminář a my jsme nechtěli rušit. Ostatně to bylo velmi zajímavé, o čemž svědčí i rubrika Vyslechnuto od poroty. Na závěr jsem ještě poprosil Edvarda Koláře o soukromý "Burkovský ALL STAR tým", jména herců, kteří podle něj byli v historii uvádění hry nejlepší. Tady je: OUTĚCHOVÁ - Jiří Hrzán, TICHÝ - nemohu si pomoci, ale všechny přebil Karel Bělohubý, SVATAVA - Nina Divíšková, BURKE - Polívka je dobrý, ale na Vlád'u Pucholta nedám dopustit, a konečně VÁCLAV - jednoznačně Land'ák, čili Pavel Landovský.

Vyslechnuto od poroty (i od auditoria...)

Jarmila Černíková - Drobná ke hře Velká mela:

- Technika výslechnů byla vždy stejná, jeden režim se učil od druhého. Jak je to dneska nevím, ještě jsem se do basy nedostala...

- Spojka a patří vždy druhé větě. Slunce svítí krásně A já píšu básně!

- Ten Land'ák to hrál velmi dobře a nedalo by se říci, že to je debil...

Jan Císař k Podivnému odpoledni dr. Zvonka Burkeho

- Málokde jsem viděl tak skvěle rozehranou scénu ukrývání mrtvol

- Toto by byla diskuse velmi dlouhá a nevím zdali by jí vydržel sám autor...

PLESK

O informace přece vůbec nejde ...

Neděle 22. května 1994 - Číslo 1 - Ročník 1

Vážení čtenáři, dostává se Vám do rukou první a poslední číslo deníku PLESK, který pro Vás jako vlastní reflexi věřejšího dne připravili bývalí účastníci kursu Publicus 93 Lipnické prázdninové školy. Ač to možná z článků nebude úplně patrné, přejeme Vám vše nejlepší.

Další mrtvola ve skříni?

Třebíč -- Jak zjistil reportér Plesku v posledních hodinách sobotní noci, stala se v pozdním odpoledni těsně po Podivném odpoledni dr. Zvonka Burkeho hrůzná tragédie. Zrakům diváků zůstala skryta další, tentokrát opravdová mrtvola. Představitel dr. Burkeho Ladislav Klapka, omámený obrovským úspěchem své role, chtěl vítězoslavně vyběhnout mezi své kolegy do zákulisí skříní bez zadní stěny, překvapit je a podělit se o svou nesmírnou radost. Do zákulisí však nedoběhl. Pohotoví kulisáci totiž během dlouhých ovací skříní uvedli do původního stavu a opět k ní přibíli zadní stěnu. Herec do ní narazil hlavou, místo vítězoslavného pokřiku jen zachroptěl a svalil se na dno skříně. Divadelní zřízenci i řidič nákladního vozu, který kulisy rychle naložil a odvezl na neznámé místo, potvrdil, že skříní byla opravdu nezvykle těžká. "Mysleli jsme si, že je plná buchet," uvedl kulisák Jiří F.

V celém případě

zůstává několik nezodpovězených otázek. Proč nikomu herec Klapka neschází? Jak to, že herci před představením neabsolvovali předepsané testy na alkohol v krvi? Proč diváci tleskali tak intenzivně, že nebyla slyšet tupá rána hercovy hlavy o zadní stěnu skříně?

Byla to nešťastná a nebo dobře připravená náhoda? Prostor dohadům otevírají i výpovědi některých účastníků divadelní přehlídky. Zdroj blízký vedení Divadelního klubu Jirásek Česká Lípa, který si z pochopitelných důvodů nepřál být jmenován, nám naznačil, že situace v souboru byla již dlouho napjatá. "O roli dr. Burkeho usiluje několik es z našeho týmu, včetně mne," řekl náš zdroj. Předseda poroty Jan Císař již na rozborovém semináři těsně po představení pravděpodobně cosi tušil. "Jak se někdo přiblíží ke skříni, má to zpečetěné," komentoval zlověstně děj představení.

"Sice jsem pochopil, že je s

ním konec, ale nechápu další konsekvence," prohlásil předseda poroty.

Reportér Plesku se zajímal o to, co bude soubor nyní po zmínění herce Klapky dělat. "Je nám jedno, co s ním bude," lakonicky prohlásil představitel Tichého Karel

Bělohubý před účastníky semináře. Předseda poroty byl poněkud citlivější. "Já po tom stejně budu bádát," řekl.

Plesk bude i nadále tento podezřelý případ sledovat.

Divadlo okradeno o buchty

Členové divadelního souboru Jirásek Česká Lípa při sobotním odpoledním semináři obvinili reklamní agenturu Mark BBDO z krádeže nápadu.

Jmenovaná renomovaná reklamní agentúra podle vyjádření českolipských divadelníků měla zneužít gag, který soubor použil při nastudování divadelní hry Ladislava Smočka Podivné odpoledne Dr. Zvonka Burkeho. Jedná se o scénu, v níž Dr. Burke rozlícen neustálým přísunem buchet od své bytné

otevře dveře skříně a diváci shledávají, že skříní je až ke stropu zarovnaná buchtami. Tento překvapivý moment byl prý zcizen pracovníky reklamní agentury Mark BBDO a bez vědomí autora použit při tvorbě reklamy na polévky firmy Vitana a.s.

Vedoucí tvůrčího týmu nařčené agentury Marek Bíbídíou se ještě během věřejšího odpoledne přihlásil do redakce Plesku a snažil se toto obvinění důrazně popřít. "Naši scénáristé zásadně

nekradou. Předpokládám, že tento gag nám naopak ukradl Jirásek," prohlásil M. Bíbídíou. Na přímou otázku reportéra Plesku, zda může potvrdit, že autor reklamy na Vitana František S. nikdy neviděl představení Podivné odpoledne dr. Zvonka Burkeho, nám vedoucí tvůrčího týmu odmítl odpovědět. *Kdo byl tedy nenápadný muž s videokamerou nápadně podobný Františku S., který se před nedávnem pohyboval na všech představeních souboru?*

ZNECHUCEN KVALITOU ODEŠEL DO KINA!

Jak je v novinářské praxi obvyklé, recenze obou včerejších představení byly připraveny dávno nejen před tímto dnem, ale dávno před začátkem Divadelní Třebiče. Stačilo do textu jen doplnit jména. Z připravené recenze pro vaši představu vyjímáme příklady:

"Herecký exces hlavního představitele (...) byl srovnatelný snad jen s vánoční besídkou mateřské školy pro opožděné děti.

-V představení absentovala jakákoli myšlenka. Byla-li tam snad někdy

původně vpašována autorem, soubor ji pochopil až po uzavření opony, a to ještě zcela náhodou.

-Vtipné a klíčové okamžiky hry nedokázali herci ani režisér rozlišit a pausy, v nichž očekávali smích, vkládali na naprosto nevhodná místa, což pochopitelně mátló nápovědu. Ta pak vytvářela nežádoucí echa a informační šumy, které jen zdůrazňovali nepatřičnost souboru na jevišti.

-To že hra byla špatně secvičena, byla-li secvičena vůbec, dokládá i to, že

se herci v dialogích obraceli na nesprávné či nepřítomné postavy i na službukonajícího požárníka."

Redaktor odpovědný za recenze byl však představeními těžce zklamán, neb na spatřené fenomenální výkony nepasovala ani jedna ze šablon. Znechucen odešel do místního kina shlédnout současnou americkou veselohru, což mu navrátilo duševní rovnováhu.

Divadelní PING-PONG

**Členka poroty
Jarmila Černíková-Drobná
versus
prezident přehlídky
Jaroslav Dejl**

Podání J. Černíková - Drobná:

Která životní zásada má podle vaší životní zkušenosti absolutní platnost? Nemám rád pojem absolutní. Co je v životě absolutní? Ale myslím si, že by člověk měl být slušný, vstřícný, a chápající druhé.

Na které trebičské divadelní přehlídce jste měl největší radost a z čeho?

Zatím se konaly pouze tři přehlídky a na všech jsem si nejvíce cenil toho, že město a okres Třebíč poskytlo možnost setkání

s lidmi, kteří milují divadlo. A "setkávání se" je to nejkrásnější, co nás může v dnešní tryskem ubíhající době konce XX. století potkat. Kéž by tato možnost byla poskytována i v letech budoucích. Zázrak okamžiku divadla, toho autentického spoludýchání jeviště a hlediště, si to zaslouží. Je to ku prospěchu obou stran - diváků i herců a jejich duší.

Podání J. Dejl:

Kdy jste byla v divadle nejšťastnější?

Vždycky, když vznikla a až do konce představení existovala zpětná vazba mezi hledištěm a jevištěm.

Myslíte, že se v divadle podaří objevit ještě něco úplně nového?

Jak nás historie divadla učí, základní zákonitosti divadla se asi nezmění, ale asi se budou měnit technické prostředky, podle toho, jak se bude vyvíjet technika.

VICHR JIŽ ZASTARALÝ

Ne vždy se ochotníkům jejich vystoupení povede, byť bylo dlouho a pečlivě připravováno. Zeptali jsme se zástupců některých souborů, jestli si pro případ propadu jejich hry u diváků nepřipravili také Cimrmanův Vichr z hor. Člen divadelního souboru D 111 z Českých Budějovic: *"Ne. Teď máme v plánu Shakespeara, budeme dál pokračovat v klasice."*

Herec z Divadelního studia Šumperk: *"Pro příští sezonu nacvičujeme hru od Miroslava Horníčka Malou noční inventuru. Vracíme se k Horníčkovi, protože se nám tento autor líbí."*

Českolipský soubor Jirásek: *"No, jistota je jistota. Ale nebudeme to prozrazovat, abysme pak mohli včas zmizet."*

CHYBĚLA SEXUÁLNÍ FRUSTRACE

Na posledním sobotním semináři, který se už jevil chýlit ke konci, se předseda poroty ještě zeptal, je-li v publiku někdo, komu se Goldoniho hra Poprask na laguně nelíbila.

"Ta hra je o tom, všichni víme o čem, a mně to tam chybělo!", prohlásila rozhodně jedna divačka. "Sexuální frustrace," nazval věci pravým jménem muž z fóra. Kam tento nesporně důležitý pocit soubor z Úpice zašantročil, po tom redaktorů Plesku intenzivně pátrali. Prozatím můžeme zveřejnit pouze výrok režiséra souboru. K tomuto tématu sdělil: "Mně se to líbí."

Sportovní příloha Plesku

Vzpírání

V blíže nespecifikovatelné, neidentifikovatelné váhové ženské kategorii jednoznačně zvítězila svým heroickým a nepřekonatelným výkonem slečna dcera Svatava pokojská. Porazila tím i svoji matku pokojskou. Pozn. red.: Výkon nebyl blíže specifikován.

Po vyčerpávajícím boji zvítězil v mužské kategorii Dr. Zvonek Burke, který

vzeprél dřevěnou skříň i se zapříčeným Tichým o celkové hmotnosti cca 250 kilogramů. Svě síly s ním mohl měřit pouze paní pokojská, s kbelíkem plným buchet.

Parašutismus

Soutěžilo se v ukázkovém sportu seskok s dopomocí, a to na přesnost. Dopadovou plochu, tedy skříň, trefili všichni čtyři závodníci, ale vrcholem byl sestup Tichého. Škoda jen, že se jednalo o disciplínu pouze neoficiální.

Házená

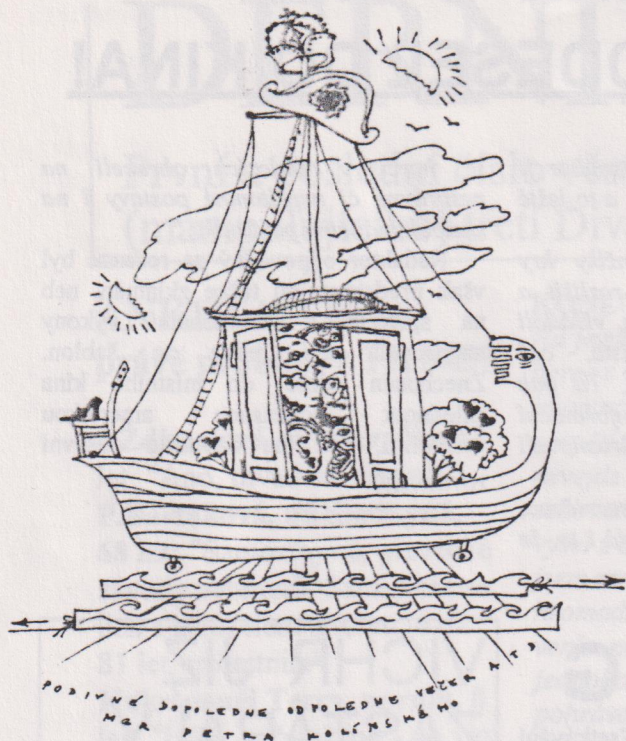
V turnaji zvítězil HC Dr. Burke Club, jelikož žádný

z protivníků se nezmohl na nejmenší odpor. Vítěz měl tedy volné pole působnosti a házel si tedy jak chtěl, čím chtěl a po čem chtěl.

Kulturistika

Nejlépe vypracované břišní svalstvo se ukázalo u Tichého a hned po něm u diváctva, protože smích trval v některých pasážích tak dlouho, že to mohly vydržet pouze jedinci se silně vyvinutou bránicí.

Plesk byl zpracován a vytištěn s pomocí výpočetní techniky SPŠ Třebíč, Otmarova ulice. Děkujeme. Publicus 93

Z HODNOCENÍ PŘEDSTAVENÍ NA PRAŽSKÉ PŘEHLÍDCE

Divadelní soubor MÁJ Praha

Jiří Cinkeis - David Bouška

PRVNÍ SETKÁNÍ INICIATIVY BLBEJCH

Podle programu k inscenaci jde o "humorně laděný program", což je pravda, ale ne úplná. Je třeba ji doplnit přesnější charakteristikou. Jde vlastně o agitační program, jehož cílem je seznámit diváka s úmyslem založit spolek INICIATIVA BLBEJCH, který má naději, být v naší vlasti spolkem nejpočetnějším. Program má několik částí. Tou první je ustavující schůze, v níž je blíže specifikován program spolku, zvolen vůdce spolku, představen host z Mongolska, poskytnut rozhovor sdělovacím prostředkům a vyloučen vetřelec, který není blbej dostatečně. Druhá část je věnována programu pro zábavu i poučení. Ve scénických obrazech se tu předvádí na prvním místě blbost zjevná i skrytá, ošem v každém případě užitečná (např. nešťastné spojení blbce s neblbcem, u lékaře, přiblblý kouzelník, vražda v nevěstinci), která je divákovi přiblížena tu stručným, tu obsáhlejším výkladem či písničkou, aby věděl, co si má myslet. Na druhém místě je to burza novinek na pomoc manželkám, rovněž v obrazech. Předvádí se např. zvyšovač inteligence, detektor lži, univerzální hrnc, dokonalé manželství, jak myslet na tři věci najednou, přijímací pohovor, teroristická organizace. Celý program končí závěrečnou písní, která vyjadřuje hrdost a blbost. " Za přepečlivého režijního dohledu Petra Egrta účinkují," jak praví program k inscenaci, "stávající členové INICIATIVY Magda Toušová, Marie Weigrichtová, Jana Bandasová, David Bouška, Vladimír Šíma (i hudba), Jiří Cinkeis, Jaroslav Šebesta, Robert Procházka a Petr Egrt.

Co do žánru se inscenace nejspíš blíží kabaretu, jehož jednotící myšlenkou je paradoxní snaha vytvořit spolek, který v naší společenské sféře zatím chybí, totiž spolek na ochranu a rozkvět blbosti. Ukazuje se,

že tato myšlenka, parodující bouřlivý rozkvět našeho spolkového i stranického života dává dost příležitostí k tomu, dělat si z lidské blbosti legraci. Autoři představení této příležitosti také ze všech svých sil využívají, jak po stránce autorské, tak po stránce inscenační. V současné dramaturgické bezradnosti, která provází každé období společenských proměn, jde o případ vyjímecný. Nic na tom nemění skutečnost, že pár scének má málo výrazné pointy, že představení je zbytečně dlouhé, a že herecké síly souboru nejsou vyrovnané. To všechno se dá odstranit vypuštěním méně zdařilých scén, zvláště ve druhé půli první části představení před přestávkou. Po této úpravě doporučuje porota inscenaci na divadelní přehlídku v Třebíči.

Jarmila Černíková

Našemu zpravodajci se podařilo zjistit od osoby z blízkých vysokých okruhů, která si nepřeje být jmenována, že existují prokazatelné důkazy, které usvědčují Cipaka alias bra Morávka

z přechovávání a degustace s náznaky pašeráctví až pasáctví.

Přetiskujeme autentickou zprávu s vědomím, že je přepsána na počítači a tím se autentičnost částečně stírá. Zpráva je šifrována (pro laiky - psána ve verších a písmeno P je zaměněno za B). Po dešifraci lze zprávu rozšiřovat takto: Cip cipuláři jedou, cip cipulička vezou, cipulička sladká, má panenka hladká...atd. Pátrání pokračuje.....

Policie pátrá, radí, informuje.

Městská policie (tzv. Černí šerifové) touto cestou děkuje členům redakce, že mohla osvědčit své schopnosti při ranní deportaci do míst jejich bydlišť. Zvláště se při této příležitosti vyznamenal služební pes "NERO", který se v křivolakých uličkách židovského města při bravurní jízdě řidiče plně obsazeného vozu ruské výroby s českou poznávací značkou děl mordou o boční sedačky a železnou mřížku, které málem barvil.

dokončení rozhovoru z první strany.

– Nesvědčí nárůst žánrů na letošní Divadelní Třebíči o určitých, pro divadlo pozitivních signálech?

Je to jistě pozitivní rys. Já si skutečně myslím, že nejdůležitější cesta divadla je právě v obratu od velkých idejí ke komunikaci. Jediné, v čem je právě divadlo nezastupitelné, je zvláštní zpětná komunikační vazba mezi hledištěm a jevištěm. Z toho, jak divák i svou reakcí představení někam posouvá a spolubuduje jeho vyznění. Cesta divadla, jak se s divákem setkat, může jistě vést právě přes žánrovou různorodost.

– A co videoart, virtuální realita, nové možnosti, kdy bude moci i divák vstupovat do naprogramovaného příběhu, měnit jeho průběh a osobně doslova fyzicky se ho zúčastňovat? Nebudou tato nová média konkurencí právě pro komunikační vazbu, v níž vidíte nezastupitelnost divadla?

Asi máte pravdu. Jen se modlím, aby to k nám nepřišlo tak brzy. Co se stane pak, co vznikne potom, až budeme moci svět virtuálně vytvořit, je otázka. Je to přece neuvěřitelné, že by bylo možné až zhmotnit své sny. Zatím ale i vývoj v Americe svědčí o tom, že časem jistou část obyvatelstva tyto technické novinky omrzí a zahájí cestu někam jinam a na řadu přichází i divadlo. Nicméně, divadlo zřejmě už nikdy nebude masovou záležitostí. Myslím, že hlubokou pravdu mají ti, kdo říkají, že v umění se nic neztratí. V tom je i naděje divadla, věřím, že ani ono se neztratí.

– Integrujícím faktorem, utvářejícím koncepci divadla, je režisér. Alespoň taková je naše tradiční představa o jeho roli.

Velmi chouloustivou otázkou divadla, které chcete dělat "přes rampu", tedy takového, kdy by měl mít právě herec největší šanci v komunikaci s divákem, je právě pozice režiséra. Uvědomíme-li si, že ja to on, jehož snahou je z velké části vytvořit něco pevně fixovaného, a na druhé straně požadavek dynamické kompozice, zjistíme, že tradiční vztahy mezi hercem a režisérem se budou zřejmě proměňovat. I v profesionálním divadle najednou zjistujeme, že velké typy režisérů, jdoucích neúprosně za svým až absolutním řádem a cílem vytvořit pevný tvar, jsou najednou trošku jako by mimo. Teď mám na mysli třeba režiséra Otomara Krejčů - Divadlo Za branou.

– Jak hodnotíte úroveň letošní Divadelní Třebíče podle představení, která jste až dosud viděl?

Je pro mě velmi milým překvapením. Nečekal jsem, že přehlídka bude vypadat tak, jak vypadá. Zřejmě se vytváří jakási nová, stabilizovaná vrstva systematicky pracujících, o své práci přemýšlejících souborů. Což je velmi dobré. Ty soubory, které přežily všechny zlé časy, přinášejí pozitivní výsledky. Je to pro mě velmi radostné zjištění. Kdyby nic jiného třebíčská přehlídka pro nejbližší dobu nepřinesla, než že by se vrstva těchto souborů pravidelně scházela a konfrontovala své výsledky, to samo by bylo cenné. Nehledě na skutečnost, že si mnohé soubory osvojily spoustu výbojů jiných a dalo by se tedy hovořit o vzniku nové tradice. Ale to už by byl námět na tlustý sborník a ne na rozhovor pro Zpravodaj.

Městské kulturní středisko vydává nepravidelně sborníček Šlépěje kultury západní Moravy, který se snaží zmapovat minulost i přítomnost kulturního života třebíčského regionu. Čtvrté číslo Šlépějí je věnováno ochotnickému divadlu v Třebíči - bohužel jen jeho vzdálené i blízké minulosti - protože v době současné tu činoherní soubor nepracuje. Škoda!

Židovský hřbitov

Roku 1355 byla tržní osada pod benediktinským klášterem, který byl založen již v roce 1101 na obchodní stezce při brodu přes řeku Jihlavku, povýšena na město. V izolovaném území, mezi křesťanským městem a vrchnostenským sídlem bylo na levém břehu Jihlavky založeno židovské ghetto, které se dochovalo v původní struktuře, ve směsici různých stavebních slohů od renesance přes baroko, klasicismus, empir až po secesi. Nutno poznamenat, že po stavební stránce je stav značně neutěšený. K židovskému ghettu přirozeně patřil i židovský hřbitov. Ten třebíčský byl situován na odvrácenou stráň, aby nebyl na očích křesťanské části třebíčské populace. Před 10 lety byl hřbitov uchráněn jen díky obětavosti brigádníků, kterým "velel" pan Pavlík, od dokonalé likvidace. Podařilo se během 3 let znovu obnovit pobožené zdi kolem celého hřbitova, opravit obřadní síň a my, co jsme se setkali s panem Pavlíkem při prohlídce tohoto hřbitova jsme naslouchali poutavému vyprávění. Vyprávění o tom, jaké byly osudy židovské komunity v Třebíči. Dozvěděli jsme se mnoho o historii hřbitova, o lidech, kteří odešli onou bránou...

Poslouchali bychom rádi déle, než nám vymezený čas na prohlídku dovolil. Příjemných výletů na hřbitov se obyčejný smrtelník nezúčastňuje každý den. Ten včerejší byl příjemný.

Letos na Divadelní Třebíč určitě přijedu - už se cítím docela dobře a těším se - napsala mi Věra Tobolková v únoru.

O to drtivěji působila zpráva o jejím náhlém úmrtí.

Věra Tobolková patřila k lidem, pro které ochotnické divadlo bylo víc než jen koníček. Byla dobrou herečkou a režisérkou divadelního souboru v Polici (na třebíčském okrese), ale zajímala ji i práce ostatních - pravidelně jezdila na Jiráskův Hronov i na další přehlídky, vášnivě diskutovala, ráda pobývala s lidmi stejně zaměřenými, kterým bude opravdu chybět. S.Š.

Svět za oponou jsem, bohužel, nikdy nepoznala.

Byl pro mě něčím úplně neznámým, vzdáleným, herce jsem neznala než z jejich rolí na jevišti. Vlastně všichni ze světa z druhé strany pódia mi připadali strašně zvláštní - trochu snílci, trochu tvrdohlaví, ale zcela opředeni tajemnou mlhou, za kterou mi bylo umožněno nahlédnout teprve teď. Poprvé nejsem jen divák, který po představení odejde a shlédnutou hru zasune na dno paměti. Běhám tu mezi herci, režiséry a výtvarníky a poznávám, že jsou to lidé stejní jako já. Pokud má moje maminka pravdu, že umělci nejsou úplně normální, objevuji stejné příznaky úchyly také u sebe...

Jako laik, který se do divadelního prostředí dostal poprvé (ale doufám, ne naposledy) si každý den odnáším spoustu dojmů. O jeden postřeh bych se tu s vámi chtěla podělit. U spousty umělců nebo lidí věnujících se umění platí přímá úměra mezi láskou k divadlu a počtem vykouřených cigaret. Protože jsem se na semináři usadila daleko od poroty, začala se mi asi po dvaceti minutách ztrácet za oblaky čpavého dýmu. Z husté šedé mlhy ke mně pak připlouvala pouze slova a kouř mně znemožňoval pozorovat okolí, především projev paní Černíkové-Drobné, který mě často velice zaujme. Nehledě na to, jak se mi každá hodina v Malém sále podepíše na momentálním fyzickém stavu i na zdraví vůbec.

V souvislosti s tím jsem si vzpomněla na svoji babičku, které po několika desítkách prokouřených let znatelně hrubne hlas. Myslím si, že síla a příjemnost hlasu herce by měla být větší než u lidí ostatních profesí. Proto mne napadlo, jestli všichni ti náruživí herci- kuřáci nebudou moci za pár let hrát jen staré mořské vlky s tuberou.

BoR

8,45 hod. snídaně Centrální jídelna

10 hod.

Divadelní soubor Máj Praha Sál ND

Jiří Cinkeis, David Bouška -

PRVNÍ SETKÁNÍ INICIATIVY BLBEJCH

11,15 hod.

Slavnostní zakončení přehlídky Sál ND

12 hod.

Společné setkání účastníků přehlídky Fórum

ZÍTRA

PONDĚLÍ 23. 5. 1994

Mějte se krásně a vzpomínejte na
III. Divadelní Třebíč v dobrém!

Dnes vítáme.

Divadelní soubor Máj má asi třicetiletou tradici. Je zaměřen především na divadlo pro děti, nevyhýbá se však ani inscenacím, určeným dospělým divákům. Soubor dříve hrál a zkoušel v Radiopaláci, nyní přesídlil do divadla Solidarita. V sezóně na

studuje pětaticetičlenný soubor 2 -3 inscenace, které mívají až 20 repríz (hlavně pohádky pro děti) v Praze i mimo Prahu.

Pražský Máj je samostatným sdružením, které hospodaří s vlastními

prostředky, získanými z výtěžku z představení a členských příspěvků. Vzhledem k faktu, že existuje omezený počet kvalitních her pro děti, využívá soubor textů z vlastní autorské dílny. Výhodou autorského divadla je, že vychází z potřeb a možností souboru - např. v připravované pohádce vedoucího souboru Máj Pavla Vadlejcha Království bez prince je brán v potaz fakt, že soubor v současné době nemá herce pro úlohu královského synka.

Dalším autorem z řad souboru je Pavel Cinkeis, jehož dva texty se hrají v současné době - je to pohádka Přijíždí král Devětkrát a První setkání iniciativy blbejch, se kterým hostuje na Divadelní Třebíči. Dobře se bavte!

CIPAK DORAZIL PO UZÁVĚRCE

Na přiložené momentální fotografii (momentce) lze zcela zřetelně postřehnout překvapení ve výrazu očí (koně vlevo) nad zřejmým příjezdem jednoho z brů Morávků. Velký detail výrazu oka koně a detail výrazu přijedoucího bratra bratra Morávka (dále je zkratka bra) nad více méně chladným nepřivítáním (z pochopitelných důvodů po uzávěrci v ranních hodinách je přirozené chladno), nelze z prostorových důvodů zveřejnit. Fotografie oka koně je uložena k nahlédnutí v redakci, fotografie výrazu bra byla polita ranní kávou a zcela rozebrána. Logický podiv pana profesora Císaře nad zcela mimořádně shodnou podobou jednoho z brů s Cipakem je zřejmý z pohledu samotného pana profesora Císaře, dále jeho postoje, posazení malíčku pravé ruky (zatím co levá ruka je pohledu pozorného čtenáře skryta zručnou retuší zřejmě vzadu za opaskem) i červené tváře (na černobílé reprodukci tmavší flek ba skvrna na levé tváři tj. tvář vpravo z pohledu pozorného čtenáře. (viz fotografie profesora Císaře na str. I)

Redakce děkuje

touto cestou všem, kteří nám pomáhali vytvořit pohodu, klid i vzrušení pro naši činnost - především vám, členové souborů za vaše představení, celému štábu přehlídky za mravenčí práci při přípravě přehlídky, panu řediteli Marku Bušovi a jeho spolupracovníkům za dar řešit a hlavně vyřešit všechny nakupené problémy, pánům technikům za jejich šikovné ruce, kuchařkám za jídla chutná v množství nebývalém, pánům Šoldovi a Tondovi za lahůdky jejich provozovny, přízpěvovatelům za příspěvky, čteřánům Zpravodaje za pozorné čtení, pánům radním v místě, úředníkům na okrese za držení ochrany nad námi a prezidentovi přehlídky za šanci poznat nejen Cipaka. Jediný, kdo není našeho poděkování hoděn je LUS (jinak též Lumpacigutenbergus Trebiciensis).

Stáňa Štěpánková, Arnošt Pacola, Jirka Pokorný